

- одержання посади за професійними інтересами та здібностями до роботи;
- розвиток професійних здібностей, у формі професійних програм, спеціальних курсів, тематичних семінарів, тренінгів, стажування.

Таким чином на правове регулювання просування по службі впливає метод стимулювання, який сприяє зацікавленості в просуванні по службі як самого державного службовця так і його керівника. Тому необхідно надалі змінювати і доповнювати законодавство про державну службу в напрямі поліпшення умов для просування по службі державних службовців.

Список використаної літератури

1. Про державну службу: Закон України від 17. листопада.2011 № 4050-VI// Відомості Верховної Ради України. – 2012. – № 26. – Ст. 273.

А.М. Статівка

доктор юридичних наук, професор
Національний університет "Юридична академія України
імені Ярослава Мудрого", м. Харків

ЩОДО СУЧАСНОГО СТАНУ ЗАКОНОДАВСТВА ПРО СОЦІАЛЬНИЙ РОЗВИТОК СЕЛА

Конституцією України визначено, що Україна є соціальною державою (ст. 1). Наша країна, визнавши себе соціальною державою, закріпила в Основному Законі перелік соціальних прав людини та громадянина: право громадян на працю, належні, безпечні й здорові умови праці, на заробітну плату не меншу від визначену законом (ст. 43), на соціальний захист, який включає право на забезпечення їх у разі повної, часткової або тимчасової втрати працездатності, втрати годувальника, безробіття з незалежних від них обставин, а також у старості та в інших випадках, передбачених законом (ст. 46), право на житло (ст. 47), право на достатній життєвий рівень для себе і своєї сім'ї (ст. 48), право на охорону здоров'я, медичну допомогу та медичне страхування (ст. 49) тощо. Таким чином, Конституцією проголошено обов'язок держави поліпшувати соціальне становище людини в суспільстві, що в свою чергу стосується і сільських жителів.

Тому сутність сучасної аграрної політики держави полягає не тільки у зміцненні аграрного виробництва, забезпеченні розширеного відтворення продукції рослинництва і тваринництва, а також у проведенні широкої системи соціальних заходів на селі. Розвиток соціальної сфери є одним із основних напрямів соціальної політики держави і залежить від результатів здійснення аграрної і земельної реформ в Україні.

Визначена політика завдяки чинному законодавству, яке має забезпечити її реалізацію, почала втілюватися з початку 1990-х рр., із дня проголошення України суверенною і незалежною державою. Так, одним із перших законодавчих актів є Закон України від 15 травня 1992 р. "Про пріоритетність соціального розвитку села та агропромислового комплексу в народному господарстві".

Згідно з чинним Законом пріоритетність соціального розвитку села та агропромислового комплексу об'єктивно впливає з виняткової значущості та незамінності вироблюваної продукції сільського господарства в життєдіяльності людини і суспільства, з потреби відродження селянства як господаря землі, носія моралі та національної культури. Високий рівень соціально-економічного розвитку села є основною умовою продовольчого та сировинного забезпечення держави, її економічної незалежності.

В подальшому були видані укази Президента України від 18 жовтня 1997 р. №1166/97 “Про Основні напрямки соціальної політики на 1997-2000 роки”, від 20 грудня 2000 р. № 1356/2000 “Про основні засади розвитку соціальної сфери села”, від 15 липня 2002 р. № 640/2002 “Про першочергові заходи щодо підтримки розвитку соціальної сфери села”.

Державна цільова програма розвитку українського села до 2015 року, яка була затверджена постановою Кабінету Міністрів України від 19.09.2007 року містить цілий розділ, присвячений розвитку соціальної сфери села та сільським територіям. Серед основних напрямків у цій сфері передбачені заходи спрямовані на:

- забезпечення впровадження соціальних стандартів і нормативів у сільській місцевості;
- розвиток підприємництва, розв'язання проблем зайнятості па селі;
- розвиток транспортного сполучення та зв'язку;
- удосконалення інженерної інфраструктури;
- розвиток житлового будівництва та комунального господарства;
- розвиток освіти;
- розвиток медичного обслуговування;
- розвиток культурно-дозвільної діяльності в сільській місцевості, збереження і розвиток традиційної культури регіонів;
- поліпшення побутового обслуговування сільського населення;
- розвиток фізичної культури і спорту на селі;
- розвиток торговельного обслуговування сільського населення;
- створення умов для заохочення молоді до роботи і проживання у сільській місцевості;
- державна підтримка розвитку депресивних сільських територій;
- удосконалення системи управління розвитком сільських територій;
- фінансове забезпечення здійснення заходів з розвитку соціальної сфери села та сільських територій

Аналіз норм законодавства, яке спрямоване на розвиток соціальної сфери села свідчить, що на початку аграрної реформи, розвитку і ефективного функціонуванню соціальної сфери села приділялася значна увага. Разом із тим такий курс на радикальні зміни в цій сфері тільки декларувався і не став основою для реального, послідовного його втілення державою в життя. Така ситуація пояснюється наявністю великої кількості декларативних норм, які були прийняті без урахування економічних, правових, організаційних і соціальних умов функціонування сільського господарства.

В умовах переходу до ринкових відносин та інтеграції вітчизняного законодавства до норм ЄС, а також з метою вирішення проблем на селі – безробіття, високий рівень трудової міграції, низький рівень заробітних плат, знищення об'єктів соціальної інфраструктури, занепад сільських територій, на сьогодні виникла реальна необхідність по удосконаленні законодавства щодо соціальної сфери села.

Необхідним вбачається прийняття закону “Про соціальний розвиток села”, в якому необхідно передбачити не лише основні засади соціального розвитку села, але й механізми його реалізації. Враховуючи курс світового співтовариства на сталий розвиток, який включає в себе органічний розвиток економічної, екологічної і соціальної складових, за якого нинішнє покоління задовольняє власні потреби без шкоди для майбутніх поколінь, доцільно було б розробити і прийняти Закон “Про сталий розвиток сільських територій”, який дозволив би відокремити виробничу сферу на селі від соціальної сфери села і сталого розвитку сільських територій, а отже, зумовив би окреме фінансування, матеріально-технічне забезпечення цієї сфери.

О.О. Стулов

кандидат юридичних наук, доцент

Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ

ПРОБЛЕМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗАКОННОСТІ ПРИ НАДАННІ ПСИХІАТРИЧНОЇ ДОПОМОГИ ЗАСУДЖЕНИМ ДО ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІ

Новий Кримінально-виконавчий кодекс України (далі – КВК) [1] не тільки закріпив концептуальні основи правового регулювання виконання та відбування кримінальних покарань, але й суттєво оновив і удосконалив кримінально-виконавче законодавство, відкрив широкі можливості для нових досліджень у цій галузі [2, с. 8]. У зв'язку з цим подальші монографічні пошуки вчених-пенітенціаристів були спрямовані, перш за все, на дослідження порядку виконання та відбування нових видів покарань, інші були присвячені окремим аспектам діяльності органів та установ виконання покарань. Значно менше наукових праць присвячено питанням практичної реалізації прав і свобод засуджених, гарантованих ч. 3 ст. 63 Конституції України: “Засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду” [3, с. 24], і ст. 107 КВК [1, с. 49–50]. Така гарантія є найбільш цінною для засуджених до позбавлення волі, оскільки режим тримання даної категорії засуджених є найбільш суворим. Це стосується не лише суворого розпорядку дня, але й можливостей засуджених вирішити ті чи інші особисті проблеми, отримати якісну правову, медичну та іншу допомогу під час перебування в місцях позбавлення волі. Практика свідчить, що порушення прав і законних інтересів засуджених мають місце у більшості установ Державної пенітенціарної служби України (ДПтСУ).